

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **JUDr. Jarmila Veselá**, advokátka se sídlem Hradecká 3, Praha 3, správkyňe konkurzní podstaty úpadce Českomoravská agrární společnost, s. r. o., se sídlem Malešická 39, Praha 3, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**, se sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Český Holding, a. s.**, se sídlem Uhelný trh 414/9, Praha 1, zastoupená JUDr. Pavlem Krýlem, CSc., advokátem se sídlem Křtinská 617, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2014, č. j. 10 A 216/2010 – 131,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2014, č. j. 10 A 216/2010 – 131 byla zamítnuta žaloba podaná žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Praze (dále jen „inspektorát“) ze dne 28. 6. 2010, sp. zn. ZKI-O-44/390/2010/Ho, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha (dále jen „katastrální úřad“) ze dne 9. 3. 2010, sp. zn. OR-1835/2008-101, kterým nebylo vyhověno žádosti stěžovatelky o provedení opravy chyby v katastrálním operátu. V odůvodnění rozsudku městský soud poukázal na skutečnost, že jeho předchozí rozsudek v téže věci byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014, č. j. 7 As 93/2013 - 37 a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil zcela jasný právní názor, kterým je městský soud vázán. Proto městský soud neměl jinou možnost než konstatovat, že stěžovatelka nemohla být napadeným správním rozhodnutím zkrácena na svých právech, neboť jím o žádných jejích právech rozhodováno nebylo. Městský soud tak nemohl přezkoumávat v mezích uplatněných žalobních bodů rozhodnutí inspektorátu.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které uvedla, že bylo prokázáno, že úpadce Českomoravská agrární společnost, s. r. o. (dále jen „ČAS“) je vlastníkem v žalobě uvedených pozemků zapsaných na LV č. 2265 v k.ú. Libeň, které jsou v současné době a jen pro účely konkursu zapsány v soupisu konkursní podstaty úpadce SPORT-TRADING, s. r. o. v likvidaci (dále jen „SPORT-TRADING“). Pro účely tohoto řízení je rozhodující zejména vlastnictví pozemku p.č. 2097/14, na kterém je v katastru nemovitostí evidována sporná „budova“. Mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem stavby na tomto pozemku umístěné vzniká celá řada právních vztahů. Může jít zejména o vztahy nájemní, vztahy vznikající z titulu bezdůvodného obohacení anebo neoprávněné stavby. Jsou-li pohybnosti o tom, kdo je vlastníkem stavby postavené na cizím pozemku, stává se právní postavení vlastníka pozemku nejisté, neboť není zřejmé, kdo je subjektem práv a povinností, které jsou obsahem právních vztahů mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem stavby na tomto pozemku umístěné. Pozemek p.č. 2097/14 je zapsán v konkursní podstatě SPORT-TRADING ve smyslu ust. § 27 odst. 5 zákona č. 328/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jako majetek třetí osoby. Správce konkursní podstaty SPORT-TRADING má k tomuto majetku práva odpovídající právům zástavního věřitele, tj. právo věc zpeněžit za účelem uspokojení pohledávky zástavního věřitele. Skutečnost, že pozemky ve vlastnictví ČAS jsou sepsány v konkursní podstatě SPORT-TRADING a v této konkursní podstatě budou zpeněženy, neznamená změnu ve vlastnických nebo jiných právních vztazích ČAS. Vlastnické právo ČAS k předmětným pozemkům zůstává zachováno. Okolnost, že pozemky jsou v konkursní podstatě SPORT-TRADING, nemůže bránit tomu, aby se vlastník dotčené nemovitosti, v současné době jednající správcem konkursní podstaty, domáhal opravy chybného údaje katastru. Sporná „budova“ se nachází na pozemku p.č. 2097/14, který vůbec nemusí být správcem konkursní podstaty SPORT-TRADING zpeněžen, např. pro neprodejnost bude vyloučen, anebo pokud pro uspokojení zástavního věřitele postačí zpeněžení jen některých (jiných) pozemků. Další okolností je, že zástava bude vyplacena a tím odpadne důvod zápisu předmětného pozemku do konkursní podstaty SPORT-TRADING. Pro tuto úvahu je zásadní i to, že výše pohledávky zástavního věřitele, která má být uspokojena zpeněžením zástavy, tj. předmětných pozemků, je cca 25 mil. Kč. Tržní hodnota předmětných pozemků dosažená ve veřejné dražbě je přitom 203,5 mil. Kč a tržní cena pozemku podle znaleckého posudku je 138 mil. Kč. Je zřejmé, že pohledávka zástavního věřitele může být uspokojena prodejem jen části předmětných pozemků, jejichž tržní hodnota odpovídá hodnotě této pohledávky, anebo pokud budou zpeněženy pozemky jako celek, pak v konkursní podstatě SPORT-TRADING zůstane výtěžek ve výši 25 mil. Kč a převyšující výtěžek bude vydán do konkursní podstaty ČAS. Je také zřejmé, že rozpor mezi faktickým stavem a evidencí v katastru nemovitostí přímo ovlivňuje hodnotu předmětných pozemků. Vlastníkovi pozemků nelze upřít právo, aby se žalobou domáhal odstranění právní vady, která snižuje hodnotu jeho majetku. Věcná legitimace stěžovatelky pak vyplývá z toho, že jedná jménem vlastníka dotčených pozemků. Z těchto důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Inspektorát ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka neuvedla žádné nové skutečnosti, které by nebyly předmětem dřívějších zjištění projednávaných městským soudem a následně Nejvyšším správním soudem. Inspektorát proto plně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014, č. j. 7 As 93/2013 - 37, na napadený rozsudek městského soudu a na napadené rozhodnutí i na rozhodnutí katastrálního úřadu a obsah správního spisu. Ke stížní námitce, ve které stěžovatelka napadá nesprávnost závěru městského soudu, lze podle inspektorátu uvést pouze to, že tato nesplňuje důvody ve smyslu ust. § 103 s. ř. s. Na základě uvedených skutečností inspektorát navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta jako nedůvodná.

pokračování

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V dané věci se jedná již o druhý rozsudek městského soudu, když předchozí rozsudek ze dne 17. 7. 2013, č. j. 10 A 216/2010 – 62, byl Nejvyšším správním soudem zrušen rozsudkem ze dne 22. 5. 2014, č. j. 7 As 93/2013 - 37 a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku vyslovil následující právní názor, jímž byl městský soud v dalším řízení ve smyslu ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán:

„Nejvyšší správní soud se následně zabýval otázkou aktivní legitimace účastnice řízení k podání návrhu ve smyslu ust. § 8 odst. 1 katastrálního zákona.

Podle ust. § 8 odst. 1 katastrálního zákona katastrální úřad na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví chybné údaje katastru, které vznikly a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že návrh na opravu chybného údaje katastru může podat pouze vlastník dotčené nemovitosti nebo jiná osoba oprávněná z práva, které se zapisuje do katastru (jiný oprávněný). Rozhodnutím katastrálního úřadu, aprobovaným stěžovatelem a), bylo rozhodnuto, že se nejedná o opravu údajů katastru podle ust. § 8 katastrálního zákona a že budova čp. 2340 bude i nadále evidována na pozemku p. č. 2097/3 a p. č. 2097/14 v k.ú. Libeň. V daném případě je nesporné, že úpadce Českomoravská agrární společnost, s.r.o. je v katastru nemovitostí zapsán jako vlastník uvedených pozemků, ale rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 3. 10. 2002, č. j. 13 Cmo 182/2002-37, bylo pravomocně rozhodnuto o vyloučení těchto pozemků z jeho konkursní podstaty. Za této situace bylo o opravě chyby podle ust. § 8 katastrálního zákona rozhodováno ve vztahu k majetku, který nepatří do konkursní podstaty úpadce Českomoravská agrární společnost, s.r.o. Jak vyplývá z ust. § 14 odst. 1 písm. a) a d) zákona o konkursu a vyrovnání je správce konkursní podstaty oprávněn nakládat pouze s majetkem patřícím do konkursní podstaty a je aktivně i pasivně legitimován v řízeních o nárocích, které se týkají majetku patřícího do konkursní podstaty nebo které mají být uspokojeny z tohoto majetku. Účastnice řízení jako správce konkursní podstaty proto nebyla oprávněna podat návrh na zahájení řízení o opravě chyb v katastrálním operátu. Správní orgán tedy nemohl o takovém návrhu věcně rozhodovat.

Z výše uvedené skutečnosti pak vyplývají důsledky i ve vztahu k následnému soudnímu řízení. Nejvyšší správní soud sice nepochybně aktivní legitimaci účastnice řízení k podání žaloby podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., nicméně nebyla nositelkou žádného hmotného práva, na němž by mohla být napadeným rozhodnutím dotčena. Účastnice řízení tak nebyla věcně legitimována, a proto pokud se městský soud žalobou účastnice řízení věcně zabýval, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí a shledal tuto žalobu důvodnou, pak se dopustil vady řízení, která mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.“

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, městský soud tento závazný právní názor respektoval a v souladu s ním rozhodl o zamítnutí žaloby. Nejvyšší správní soud v dané věci neshledal důvod pro to, aby se odchýlil od právního názoru vysloveného ve svém předchozím zrušujícím rozsudku a vzhledem k tomu, že rozsudek městského soudu je s ním v souladu, není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109

odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a inspektorátu náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly, a ani nenavrhla, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu